

ШЛЮХТІН Володимир Анатолійович
Позивний “Шаман”
(07.04.1975-30.09.2023)

Народився 7 квітня 1975 року у м. Тернівка Дніпропетровської обл.

Ще зі шкільних років Володимир радував своїми успіхами рідних, був здібним до навчання та спорту. Згодом так само відмінно здобував вищу освіту в Дніпропетровському гірничому інституті, виступав за інститутські команди з футболу та волейболу. У студентські роки закінчив і військову кафедру при інституті та отримав військову спеціальність командира танку.

Чи міг він тоді уявити, що багато років потому ця професія визначить його долю?

Попереду було мирне життя. Шлях шахтаря Володимир починав на «Західно-Донбаській» та «Дніпровській». Потім став гірничорятувальником та близько 10 років разом зі своїм батьком працював у 8-му ВГРЗ.

Врешті знову повернувся на підземні горизонти. Завдяки значному досвіду у гірничорятувальному загоні майже одразу став помічником начальника з протипожежного захисту на дільниці ВТБ шахти ім. Героїв космосу і трудився на цій посаді близько 17 років.

Мав повагу та авторитет в усіх колективах. Сам завжди витриманий та відповідальний, прагнучи, щоб інші також належно виконували свою роботу. Неодноразово відзначений грамотами та подяками від шахти. Його портрет висів на Дошці пошани підприємства.

«Володимир був гідною, порядною Людиною з великої літери. Майстер своєї справи. Працювати з ним було одне задоволення. Ніколи не боявся брати відповідальність, не уникав складних рішень. Будь-яку ситуацію намагався вирішити, використовуючи свій життєвий та професійний досвід, якого у нього було чимало. Доброзичливий, разом з тим – принциповий. Тому і пішов захищати Батьківщину – не заради грошей чи слави, а тому що вважав це чоловічим обов'язком, який він не міг

знехтувати», - ділиться спогадами Василь Микуляк, начальник дільниці ВТБ, де працював захисник.

Удома був люблячим сином, чоловіком, татом та дідусем. Завжди підтримував батьків та допомагав в усьому. З дружиною жили у любові та злагоді. Через 15 років подружнього життя вирішили засвідчити своє кохання перед Богом та пройшли обряд вінчання. «Це було наше доросле, свідоме рішення. У нас в домі не лунало жодного поганого слова. Разом виховували дітей від перших шлюбів та нашу спільну доньку, до всіх чоловік ставився як до рідних, а вони слухалися його навіть більше, ніж мене. Вова був прекрасним батьком, а згодом і дідусем», – розповідає дружина Наталя.

Попри важку підземну працю, Володимир не полишав спорт: збиралися з друзями на майданчику і грали у волейбол. Великим захопленням та відпочинком для душі стало виноградарство. Володимир виростив багато сортів винограду і міг години проводити на ділянці: поливав, удобрював, плекав свої виноградники. Він мав золоті руки і був гарним господарем.

Став до лав захисників 26 жовтня 2022 року.

Звання: старший лейтенант. Посада: командир 1-го танкового взводу.

Підрозділ: 82-га окрема десантно-штурмова бригада

Доєднатися до українського війська, захищати свою родину та свою країну – це було принципове рішення Володимира. «Навіть не пробуйте відмовляти», – одразу попередив він своїх рідних. Хоча мав бронь на підприємстві, але тільки-но отримав повістку, одразу став у стрій.

Спочатку воїн з позивним «Шаман» пройшов коротке навчання в Україні, а потім – три місяці навчань у Великобританії. Певний час його підрозділ перебував на Заході країни, а згодом – на Миколаївщині.

Влітку 2023-го бійці отримали довгоочікувану західну техніку, зокрема британські танки Challenger 2. Саме цими танками учився кермувати Володимир у Британії.

82-га бригада стала однією з найпотужніших серед десантно-штурмових військ України. Її спрямували на прорив під час контрнаступу українських військ на Запорізькому напрямку. Хлопці мали прорвати лінії оборони, йти у наступ та битися за Роботине. Задача була виконана. Великою ціною, в запеклих боях, про які наш герой волів не розповідати рідним. «Все добре, не хвилюйтеся», – заспокоював він родину і навіть включав фільтр на телефоні під час розмови з дружиною, аби вона не чула і не бачила, що відбувається поряд з ним.

Як і в мирному житті, на фронті він легко знаходив спільну мову з людьми, був чудовим організатором. «Справжній бойовий командир», – казали про нього побратими.

Загинув 30 вересня 2023 року. Помер у лікарні, не вийшовши з коми після важкого поранення, яке отримав у бою 26 вересня. Воїн потрапив під обстріл ворожого дрону, коли вимушений був вибиратися зі свого танку, який вийшов зі строю. Сталося це в районі с. Новоданилівка Пологівського району Запорізької області.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Указом Президента України №756/2023 від 17 листопада 2023 р. орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертно).
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (помертно).
- У Володимира залишилися три доньки, син, дружина, батько, брат та сестра.